

ΝΕΚΡΩΝ ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΪ

κωμωδία μετά μουσικής

μετάφραση - θεατρική σύνθεση - στίχοι τραγουδιών - σκηνικός σχεδιασμός
Γιάννη Τριτσιμπίδα

Μουσική τραγουδιών
Γιώργου Ζήκα

© Γ.Τ 1997-2012

«ΝΕΚΡΩΝ ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΪ»

Κωμωδία μετά μουσικής, βασισμένη σε επιλεγμένους «Νεκρικούς Διαλόγους» του Λουκιανού, που συμπληρώνουν σημερινά τραγούδια και σιωπηλά θεατρικά δρώμενα.

Λουκιανός

Ο πολυταξιδεμένος **Λουκιανός** (2^{ος} μχ αιών) που καταγόταν από τη Συρία, έγραφε στα ελληνικά κι έγινε ο καλλίτερος τεχνίτης του αττικού λόγου του καιρού του. Αγάπησε ιδιαίτερα την Αθήνα όπου έζησε πολλά χρόνια και έγραψε στα 170 μ.χ. τους τριάντα τρεις « Νεκρικούς Διαλόγους» που διακωμωδούν τη μυθολογία και τα ήθη. Παρουσιάζει τους πεθαμένους να συζητούν στον κάτω κόσμο για τα επίγεια αγαθά, τα κουσούρια, τα παθήματα και τους πόθους ζωντανών και πεθαμένων, κοντολογίς για την ματαιότητα και συχνά τη γελοιότητα της συμπεριφοράς και της φύσης θεών και ανθρώπων. Είναι ένας συγγραφέας ευφυής κι εικονοκλάστης που περιγράφει μιαν εποχή που σε πολλά μοιάζει με τη δική μας: Νέα Τάξη πραγμάτων και παγκοσμιοποίηση, ανέμελη παρακμή, απληστία και υποκρισία, κατάλυση των παραδοσιακών αρχών και πολιτισμών.

Η παράσταση

Το έργο που ακολουθεί αποδίδει **11** από τους «**Διαλόγους**», εμπλουτισμένους με **βουβά στιγμιότυπα** του κάτω κόσμου (κατά περιγραφή της δελφικής τοιχογραφίας του Πολυγνώτου) και με **13 σημερινά τραγούδια** που παρεμβάλλονται μεταξύ των σκηνών και ερμηνεύουν οι ηθοποιοί και μουσικοί και που συνοψίζουν ή σχολιάζουν το νόημα κάθε διαλόγου..

Οι μουσικοί παρουσιάζονται σαν μια κομπανία νεκρών (ο ένας τους, ο Ορφέας όλο και γρατζουνάει μελωδίες ή χαϊδεύει το πρόσωπό του με ένα κλαράκι βασιλικό, ο άλλος έχει άσπρα μαλλιά αλλά Μπετόβεν/ Καρβέλα, ο τρίτος με τρύπια μάτια ή γυαλιά σαν Χέντριξ, αναμαλλιάρης κι αζύριστος της εποχής των λουλουδιών σε πλήρη κατάπτωση δίπλα σε ξεκοιλιασμένη κιθάρα με τις χορδές στον αέρα..) ή μετέχουν στη δράση των βωβών στιγμιότυπων

Οι νεκροί είναι γυμνοί ή ημίγυμνοι με κάποιο ύφασμα και ξυπόλυτοι. Έχουν αγνή χωμάτινη υφή στο δέρμα (μπορεί να ναι αλειμμένοι με άργιλο).

Τα θεϊκά πρόσωπα (Ερμής, Χάρος, Πλούτων, Αιακός) έχουν χρώμα και σαφήνεια.

Ο κάτω κόσμος βρίσκεται σε ημίφως, με δυνατές σκιές. Συχνά επεμβαίνει ο προβολέας για να εντοπίσει μια επί μέρους σκηνή μέσα στο σύνολο. Το σκηνικό είναι σαν σπήλαιο ή νταμάρι, αλλά θα μπορούσε η σκηνογραφία να δημιουργήσει κι ένα χώρο αφαιρετικό, μές στον οποίο τα αντικείμενα και οι κατασκευές, να ναι για παράδειγμα από νέον.

Σκηνογραφία και ενδυματολογία λιτές και χρωματικά αγνές.

Οι ρόλοι:**5 κύριοι ηθοποιοί:**

A. Διογένης	Σκηνές 1,3,6,11
B. Μένιππος	Σκηνές 4,5,6,8,9, ,11
Γ. Ερμής/Καλλιδημίδης/Χείρων	Σκηνές 2,4,5,7,9
Δ. Χάρος/ Πλούτων/ γέρο φτωχός/Αντίλοχος	Σκηνές 2,4,5,7,10,11
Ε. Πολυδεύκης/Ηρακλής/φιλόσοφος/Τερψίων// Αιακός/ Αχιλλέας	Σκηνές 1,3,4,7,8, 10,11

10-12 δευτεροι ρόλοι νεκρών* που εναλλάσσονται στα **βωβά** δρώμενα, σε **ρόλους** με περιορισμένα λόγια καθώς και σαν **μουσικοί/τραγουδιστές**.

Οι σκηνές του έργουκαι τα αντίστοιχα **τραγούδια:**

1. Παραγγελίες: Διογένης, Πολυδεύκης σελ. 3	<i>«Μάταια όλα μάταια»</i>
2. Ο λογαριασμός : Ερμής, Χάρος σελ.6	<i>«Αναδουλειές»</i>
3. Είδωλον : Διογένης, Ηρακλής σελ. 8	<i>«Αλλού το σώμα αλλού η ψυχή»</i>
4. Το γδύσιμο : Χάρος, Ερμής, Μένιππος, *Χαρμόλεως, *Λάμπιχος, *Δαμασίας, *Κράτων, *στρατιώτης, φιλόσοφος, *ρήτωρ σελ. 10	<i>«Ανάλαφρος και τσίτσιδος»</i>
5. Τα ναύλα : Χάρος, Μένιππος, Ερμής σελ. 15	<i>«Δούναι και λαβείν»</i>
6. Ποιά Ελένη : Μένιππος, Διογένης σελ. 17	<i>«Ποιά Ελένη»</i>
7. Γεροκομική : Τερψίων, Πλούτων, Καλλιδημίδης σελ. 18	<i>«Χρόνια πολλά βρε χούφταλο»</i>
8. Οι επώνυμοι : Μένιππος, Αιακός,, *Σαρδ-Μιδ-Κροίσος σελ. 21	<i>«Κλάφτε μανούλες» και</i> <i>«Οι διάσημοι κι οι πιο σοφοί»</i>
9. Μονοτονία : Μένιππος, Χείρων σελ. 26	<i>«Τα βαρέθηκεν ο φίλος»</i>
10. Δόξα ή ζωή; Αχιλλέας και Αντίλοχος σελ. 27	<i>«Ο Αχιλλέας παραγυιός»</i>
11. Η βόλτα : Διογένης, Μένιππος, *Αντισθένης, γέρο φτωχός σελ. 29	<i>«Χορέψετε» παραδοσιακό και</i> <i>«Στον Κάτω κόσμο» ραπ</i>

ΣΚΗΝΗ 1: Παραγγελίες για τον επάνω κόσμο

Ημίφως, μακριά μια ανταύγεια. Στο φόντο εμφανίζεται ένας νεκρός που περπατάει αργά κι αναποφάσιστα, αλλάζει γνώμη και πορεία κανά δυο φορές βγαίνοντας απ τη σκηνή. Άλλος νεκρός καθισμένος σε βράχο ή αναπηρική καρέκλα, προσπαθεί να κινηθεί, εις μάτην, είναι σαν κολλημένος. Δίπλα του άλλος, στην ίδια κατάσταση, του τείνει κάποια στιγμή το μπράτσο αλλά εγκαταλείπει αμέσως το εγχείρημα, ο άλλος αδιάφορος το αγνοεί εντελώς. (Θησέας και Πειρίθους)

Στο πρώτο πλάνο ο Πολυδεύκης μπροστά σε θραύσμα από καθρέφτη ακουμπισμένο στο βράχο, φτιάχνεται, στερεώνει το περουκίني και το χτενίζει, βάζει gel και φτιάχνει καρφάκια. Βάφεται κατά τη διάρκεια του διαλόγου χρωματίζοντας την ασπρογκρίζα του επιδερμίδα, σαλιώνει με το δάχτυλο τα φρύδια και μη ικανοποιημένος τα περνά με καραμπογιά, μετά τα τσίνουρα. Στην πλάτη σακκιδιάκι, στο λαιμό περασμένο γουόγκμαν με ακουστικά, δοκιμάζει τα γυαλιά ηλίου (καθρέφτες). Σιγά σιγά πλησιάζει ο Διογένης, πονηρή κι ειρωνική φάτσα, το μάτι του παίζει παντού, μικρό κομπολογάκι από κότσια στο χέρι.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Εδώ ‘σαι ρε Πολυδεύκη και σε ψάχνω παντού. Έτοιμος για εξόδο, έ; Μπαγάσα θα ‘ναι είναι η σειρά σου σήμερα, έχετε βλέπεις το προνόμιο ο αδερφός σου και συ, να ζωντανεύετε εναλλάξ, μέρα παρά μέρα, εσείς μόνοι ανάμεσα σ όλους εμάς τους φουκαράδες, τέλος πάντων, άκου Πολυδευκάκο μου, μια παραγγελιά έχω για πάνω. Άμα πάρει το μάτι σου αυτό το σκυλί το Μένιππο, θα τον εύρης ή στην Κόρινθο, να σουλατσάρει κοντά στο Κράναιο, ή στην Αθήνα προς το Λύκειο, ξέρεις περιοχή Χίλτον, να κοροϊδεύει τους φιλοσόφους πού τσακώνονται απ τα παράθυρα, να του πεις τα εξής: « Μένιππε έχεις πρόσκληση απ το Διογένη τον κολλητό σου, άμα βαρέθηκες τα του επάνω κόσμου, έλα κάτω! Έχει χοντρό γέλιο λέμε. Απάνω η φάση έχει χάσει την πλάκα της: όλοι ασχολούνται να βρούν τον εαυτό τους και τη μετά θάνατον ζωή, τέτοια βαρετά. Εδώ λέμε έχω τρελαθεί, δε σου μένει άντερο. Βλέπεις να πούμε τους παραλήδες και τους υπουργούς και δικτάτορες τόσο κακομοιρηδες και ξεφτίλες που μόνο απ την κλάψα τους ξεχωρίζεις και την παραλυσία και την προστυχιά που κουβαλάνε ». Αυτά να του πεις και να κρατάει τον παρακαλώ μια σακκούλα πόπ κόρν ή άμα βρεί πουθενά στα τρίστρατα τίποτα αποφάγια που αφήνουν για τους φτωχούς ή κανά αυγό από ξεμάτιασμα..

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Καλά καλά, θα του πώ. Για λέγε, πώς μοιάζει, να τον γνωρίσω.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Γέρος είναι και φαλακρός. Έχει ένα παληόρουχο, όλο τρύπες για ν αερίζεται, και πολύ μόδα λέμε, ξέρεις όλο σκισίματα και μπαλώματα, σινιέ. Όλο χασκογελάει και πιάνει ψιλό γαζί τους καθηγητάδες των παραθύρων και τους φαντασμένους.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Θα τον έβρω μη φοβάσαι.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Με την ευκαιρία, να σου παραγγείλω και κάτι γι αυτούς τους φιλοσόφους;

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Άντε λέγε, αν δεν είναι πολλή δουλειά...

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Πες τους να σταματήσουν να παραληρούν και ν αρπάζονται και ν αφήσουν τις αρλούμπες και τις κοτσάνες και να θεωρούν πως με βελτισολογίες ακονίζουν τα μυαλά.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Πού να τουςβάλω χέρι καλέ , θα με βγάλουν αγράμματο και στούρνο

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Κι εσύ να τους πείς εκ μέρους μου να βγάλουν το σκασμό

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Μωρέ εγώ το λέω, αλλά..

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Τώρα στους λεφτάδες φίλτατε Πολυδεύκη, παράγγειλέ τους τα εξής:

« Γιατί βρέ μάταιοι άνθρωποι τα φυλάτε έτσι τα φράγκα; Γιατί μωρέ βασανίζετε τον εαυτό σας λογαριάζοντας τόκους και αποδόσεις και μαζεύετε χαρτιά και κεφάλαια αφού με μια δραχμούλα μονάχα βρε στο στόμα θε να κατέβετε δω κάτουυυυ...»

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Θα το μεταφέρω

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Πες και στους ωραίους και τους παιδαράδες, να στο Μέγιστο τον Κορίνθιο και το Δαμοξένη τον παλαιστή, πως σ'εμάς εδώ δεν έχει ούτε ξανθές μαλλούρες ούτε ματάκια μαύρα και λαμπερά, ούτε μάγουλα ρόδινα διατηρούνται ούτε μυς από βράκια ούτε ώμοι στιβαροί μόνο γίνονται όλα μία σκόνη και καύκαλα χωρίς χάρη.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Νο πρόμπλεμ Με το νι και με το σίγμα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Τώρα στους φτωχούς σπαρτιάτη μου, γιατί 'ναι πολλοί και χολοσκάνε και καταριούνται τη φτώχεια τους, ούτε δάκρυα να χύνουν ούτε να γκρινιάζουν.

Εξήγησέ τους, εδώ έχει ισοτιμία, κι οι πλούσιοι του απάνω , δεν έχουν καλλίτερη μοίρα. Τα πατριωτάκια σου όμως τα σπαρτιάτικα ξέχεσέ τα εκ μέρους μου, γιατί βρίσκονται σε τέλεια παραλυσία.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Α Διογένη μου σε παρακαλώ. Στους άλλους εντάξει, ό,τι παράγγειλες θα μεταφερθεί δεόντως. Για τους δικούς μου όμως κουβέντα, δεν το σηκώνω.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Καλά καλά, μην τους πιάσω στο στόμα μου. Κοίτα τουλάχιστον να τα πείς όπως τ'άκουσες ακριβώς , εντάξει;.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ

Γειάαααα

(Οι μουσικοί ρίχνουν πενιές ενώ ο Πολυδεύκης απομακρύνεται, ο Διογένης γυρίζει προς το κοινό σαν τραγουδιστής πιά και τραγουδά:)

«Μάταια, όλα μάταια»:

ΔΙΟΓΕΝΗΣ:

Αχ μάταια, όλα μάταια

Τα πάντα ματαιότης

Για πράγματα εφήμερα

Παλεύει η ανθρωπότης

ρεφραιν

Κι όσο εγώ το μελετώ

Τόσο άκρη δε βγάζω

μου μένει μόνο να γελώ

Τα πάντα να χλευάζω

Μάταια, όλα μάταια
 Τα πάντα ματαιότης
 Με φούμαρα περνά η ζωή
 Και χάνεται η νεότης

ρεφραιν
 Κι όσο εγώ το μελετώ
 Τόσο άκρη δε βγάζω
 μου μένει μόνο να γελώ
 Τα πάντα να χλευάζω

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 2: Ο λογαριασμός

Εύλινη αποβάθρα στην όχθη ποταμού. Νερά θολά και γκρίζα. Ομίχλη, αναθυμιάσεις και ατμοί. Μια παληόβαρκα αραγμένη, όλο μπαλώματα, κουρελιασμένο πανάκι. Ανασκουμπωμένος μέσα της ο Χάρος ο λατζέρης, μαστορεύει. Απ' όζω όρθιος στην αποβάθρα παρακολουθεί ο θεός Ερμής. Ο Χάρος εξακολουθεί να καρφώνει, να δένει, να πολεμάει κατά τη διάρκεια του διαλόγου. Ο Ερμής θα κάνει το λογαριασμό μ' ένα μολυβάκι που χει στ' αυτί, πάνω στην ανάποδη ενός σκληρού πακέτου τσιγάρων.

ΕΡΜΗΣ

Άντε βαρκάρη ξεμπερδευε. Κάτσε να λογαριαστούμε να βρούμε τι μου χρωστάς, μην έχουμε πάλι παρεξηγήσεις

ΧΑΡΟΣ

Εντάξει ρε Ερμή σωστός, οι καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους.

ΕΡΜΗΣ

Λοιπόν εδώ τά χω *(βγάζοντας το πακέτο)*. Έχουμε και λέμε. Πενήντα η άγκυρα

ΧΑΡΟΣ

Σιγά μην κάνει πενήντα, έλεος

ΕΡΜΗΣ

Βρε μα τον Άδη, τόσα την επλέρωσα. Και δυο τα λουριά για τους σκαρμούς.

ΧΑΡΟΣ

πενηνταδύο

ΕΡΜΗΣ

Μια σακοράφα για το πανί , 50 λεπτά

ΧΑΡΟΣ

Γράφε

ΕΡΜΗΣ

Κερί για καλαφάτισμα και καρφιά και κορδόνι για τα ξάρτια, σύνολον είκοσι

ΧΑΡΟΣ

Φτηνά τα βρήκες

ΕΡΜΗΣ

Για να μη λες. Τόσα είναι , άν δε ξεχάσαμε τίποτα, εβδομηντα δύο και πενήντα.

Πότε υπολογίζεις;

ΧΑΡΟΣ

Για την ώρα, ξέχνα το δικέ μου. Μεγάλη κρίση. Να πέσει ένα καλό θανατικό, κάνας πόλεμος, να 'ρθουνε μαζεμένοι, να φουσκώσω και λίγο το ναύλο. Τότε υπάρχει ελπίς, θα τα βρούμε..

ΕΡΜΗΣ

Κι εγώ θα περιμένω τις συφορές για να πάρω τα λεφτά μου;

ΧΑΡΟΣ

Καρντάση δεν υπάρχει μία. Δε βλέπεις την κατάσταση; ΚΡΙΣΗ. Ειρήνη απο δώ, ειρήνη πάρα κεί, πως θα δουλέψουμε και μείς.

ΕΡΜΗΣ

Καλλίτερα έτσι, κι άς μου χρωστάς.

Α ρε Χάρο. Θυμάσαι τους πεθαμένους κείνα τα χρόνια;

Ερχόντανε κάτι παλληκάρια, λαβωμένα στις μάχες, καταματωμέενα, όχι σαν και τούτους εδώ : τον έναν τον φαρμάκωσε η συμβία του, τον άλλον ο γυιός του, ο άλλος με την κοιλιά τούμπανο απ την πολυφαγία, ο άλλος με πρησμένα τα πόδια, κιτρινιάρηδες, κακομοίρηδες. Σε τίποτα δε μοιάζουνε τους παληούς. Τσεκαρισμένο σου λέω, οι περισσότεροι καταλήγουν εδώ επειδή τρώγονται μεταξύ τους για τα λεφτά.

ΧΑΡΟΣ

Μην την ψάχνεις, όλα για τα φράγκα γίνονται

ΕΡΜΗΣ

Α έτσι έ; Κατέβαινε λοιπόν τα χρωστούμενα.

(τείνει το χέρι, ο άλλος κάνει πως δεν καταλαβαίνει κι απαντά προς το κοινό τραγουδώντας, ντουέτο με τον Ερμή)

«Αναδουλειές»:

ΧΑΡΟΣ ρεφραίν:

Αναδουλειές, αναδουλειές
Γέμισε ο κόσμος συνταγές
Κούρες μακροζωίας

Δε θά ρθει κανα ξαφνικό
Να ψάχνει η μάνα για το γυιό
και έξοδα κηδείας;

ΧΑΡΟΣ και ΕΡΜΗΣ ρεφραίν :

Αναδουλειές, αναδουλειές
Γέμισε ο κόσμος συνταγές
Κούρες μακροζωίας

ΧΑΡΟΣ:

Να συνωστίζονται οι νεκροί
Να δω και γω γλυκό ψωμί
Κι ένσημα υπερωρίας

ΕΡΜΗΣ ρεφραίν:

Αναδουλειές, αναδουλειές
Χάρο κουνήσου γιατί θα θές
Επίδομα ανεργίας

ΧΑΡΟΣ και ΕΡΜΗΣ, πάλι ρεφραίν:
 Αναδουλειές, αναδουλειές
 Γέμισε ο κόσμος συνταγές
 Κούρες μακροζωίας

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 3 : Είδωλον

Στο φόντο ένας άντρας καθιστός κι άλλος όρθιος δίπλα με το χέρι ακουμπισμένο στα μαλλιά του πρώτου, ποζάρουν για φωτογραφία (φάτσα), αλλάζουν δυο τρεις φορές πόζα. (Αχιλλεύς και Πάτροκλος) Πιό μπρός μια παρέα παράξενων πεθαμένων, με τατουάζ, δερμάτινα και αλυσίδες, φάτσες επικίνδυne. Ανάμεσά τους ένας σωματώδης που χασμουριέται μέχρι αποπληξίας, ο Ηρακλής (λίγο χαζούλης) ενώ πλησιάζει ο Διογένης.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Βρέ βρέ , ποιός είναι τούτος, ο Ηρακλής; Δε γίνεται νά ‘ναι άλλος, μα τον Ηρακλή! Τόξο, ρόπαλο, λιονταροπροβειά, μπόϊ, τέλειος Ηρακλής. Μα είναι δυνατόν; που πάμε; Ο γυιός του Δία πεθαμένος; Για πες μου βρέ παλλικαρά, είσαι αποθαμένος ή όχι; Γιατί εγώ πάνω στη γη σ είχα για θεό και σου ’κανα και θυσίες.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Πολύ καλά έκανες. Γιατί αν θες να ξέρεις ο πραγματικός Ηρακλής είναι στον ουρανό, με τους θεούς. Κι έχει και την Ήβη γκόμενα, το πιο καλό μωρό. Απλά εγώ είμαι το είδωλό του.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ομοίωμα είσαι του θεού δικέ μου; Καλά και πως γίνεται κανείς να ‘ναι μισός θεός και μισός πεθαμένος;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Απλούστατο, δεν πέθανε εκείνος αλλά εγώ η εικόνα του.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Κατάααααλαβα. Σε παραδώσανε αντ αυτού στον Άδη κι είσαι νεκρός για λογαριασμό του.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Κάπως έτσι.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Μα κι ο Αιακός ο ανοιχτομάτης στη ρεσεψιόν, δεν σε κατάλαβε; Έτσι σε πέρασε χωρίς διατυπώσεις, πλαστό Ηρακλή;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Μα είμαι φτυστός ο Ηρακλής

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Καλά λες, ίδιος κι απaráλλαχτος. Κοίτα μόνο μην έγινε το αντίθετο, κι είσαι κακομοίρη μου εσύ ο πραγματικός Ηρακλής και το είδωλό σου στους ουραμούς να πηδάει την Ήβη.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Κι εσύ είσαι σαχλός και πολυλογάς . Κι έτσι και δεν κόψεις το πνεύμα θα σου δείξω γω να καταλάβεις ποιανού θεού είδωλο είμαι.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ναί βλέπω το ματσούκι τό 'χεις γυμνό και πρόχειρο. Όμως τι να φοβηθώ; Μην ξαναπεθάνω; Μόνο ένα πες μου να καταλάβω. Σαν εξούσε ο Ηρακλής, εσύ ήσουν και τότε ομοιώμά του, κολλημένο πάνω του; Η μήπως ήσασταν τότε ένας και ζωντανός και σαν πεθάνατε χωριστήκατε στα δυο, κι ο ένας πέταξε στους θεούς και συ το είδωλο, κατέβηκες στον Άδη;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Εγώ φταίω που απαντάω σε τέτοιο σαχλαμάρα σαν και του λόγου σου. Ακου λοιπόν να τελειώνουμε. Όσο μέρος του Ηρακλή ήταν του Αμφιτρώνα, του επίσημου δηλαδή πατέρα, πέθανε, κι αυτό είμαι, η αφεντιά μου. Όσο πάλι μέρος ήταν του Δία, βρίσκεται στον ουρανό με τους θεούς. Καπίς; (ή καταλαβαρδούνξ;)

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Τώωρα μπήκα. Φαίνεται δύο Ηρακλήδες θα γέννησε η Αλκμήνη, έναν του Αμφιτρώνα και τον άλλο του Δία. Καλά και δεν το ξέρατε πως είστε δίδυμοι, από την ίδια μάνα;

ΗΡΑΚΛΗΣ

Αντε ρε μάπα, κι οι δυο ένα είμαστε δεν καταλαβαίνεις;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ε δεν κολλάει αυτό ρε φίλε, να με συγχωρείς. Πώς δύο Ηρακλήδες κάνουν έναν; Εκτός αν είσατε σαν Κένταυρος να πούμε, κολλημένοι άνθρωπος και θεός μαζί.

ΗΡΑΚΛΗΣ

Καλά εσύ ΔΕΝ ξέρεις πως όλοι είναι σύνθετοι, σώμα και ψυχή;

Τι εμποδίζει πες μου την ψυχή να 'ναι στον ουρανό, αφού κατεβαίνει από το Δία, και γω το σώμα το θνητό με τους πεθαμένους.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Αν είσουν σώμα κυρ Αμφιτρωονιάδη μου.. Έλα όμως που είσαι είδωλο ασώματο, οπτασία. Έτσι φτάνουμε να 'χουμε τρισυπόστατο Ηρακλή

ΗΡΑΚΛΗΣ

Τι τρισυπόστατο;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ε βέβαια. Έναν στον ουρανό, δεύτερος εσύ το ομοίωμα μετά μάς, και τρίτο το σώμα πού 'γινε σκόνη. Ψάξε τώρα τον πατέρα!

ΗΡΑΚΛΗΣ

Βρε άει χάσου παρλαπίπα, θρασύτατε. Και ποιός είσαι του λόγου σου να σ 'έχουμε υπ όψιν

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Το είδωλο του Διογένη από τη Σινώπη, που δε συναναστρέφομαι θεούς αλλά την αφρόκρεμα των πεθαμένων, και τον Όμηρο και τις κοτσάνες του περιγελώ.

(αρχίζει η μουσική ενώ οι νεκροί από το βάθος πλησιάζουν με βαρειά, ρυθμικά και ομοιόμορφα βήματα σαν ρομπότ, τραγουδούν μαζί με τον Ηρακλή)

«Αλλού το σώμα αλλού η ψυχή»:

ΝΕΚΡΟΙ:

Αλλού το σώμα, αλλού η ψυχή
εδώ ο Άδης εκεί η ζωή

ρεφραίν ΗΡΑΚΛΗΣ:

Όσο η εικόνα μου κρατεί
Εγώ θε να 'μαι πάντα εκεί

ΝΕΚΡΟΙ:

Αλλού το σώμα, αλλού η ψυχή
Εδώ σκοτάδι εκεί ουρανοί

ρεφραίν ΗΡΑΚΛΗΣ:

Όσο η εικόνα μου κρατεί
Εγώ θε να 'μαι πάντα εκεί

ΝΕΚΡΟΙ:

Αλλού το σώμα, αλλού η ψυχή
εδώ η ανία, εκεί οι χοροί

ρεφραίν ΗΡΑΚΛΗΣ:

Όσο η εικόνα μου κρατεί
Εγώ θε να 'μαι πάντα εκεί

*(επαναλαμβάνουν πολλές φορές το ρεφραίν που ακούεται όλο και πιο αδύναμα ενώ απομακρύνονται μέχρι εξαφάνισης)
σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής*

ΣΚΗΝΗ 4 : Το γδύσιμο

Πάλι στις όχθες του ποταμού, η βάρκα του Χάρου είναι έτοιμη για δρομολόγιο κι αυτός περιμένει στην προκυμαία. Καταφθάνουν καμιά δεκαριά πελάτες (πεθαμένοι) που οδηγεί ο Ερμής μ' ένα καλάμι σαν κοπάδι γαλόπουλα. Μόνο ο Μένιππος ανάμεσά τους είναι σχεδόν γυμνός και πετάει και το δισάκι και τη μαγκούρα του . Ο Χάρος κι ο Ερμής αρχίζουν να λέν τα τυποποιημένα τους επαγγελματικά λόγια, σαν ποίημα που έχουν επαναλάβει εκατομμύρια φορές

ΧΑΡΟΣ

Λοιπόν κύριοι δώστε βάση πώς έχει η κατάσταση. Όπως βλέπετε η βάρκα είναι μικρή και σαραβαλιασμένη και μπάζει από παντού. Ετσι και γύρει από τη μια, τη βάνγαμε, πάει φούντο. Πλακώσατε κι όλοι μαζί και φορτωμένοι. Να μπίτε έτσι αποκλείεται, θα το μετανοιώσετε κι άμα δεν ξέρετε και κολύμπι...

ΕΡΜΗΣ (σαν να δασκαλεύει παιδάκια)

«Τι πρέπει λοιπόν να κάνουμε για να πάμε στα σίγουρα;»

ΧΑΡΟΣ

Απλό, βεβαίως, για να σας πάρει η βάρκα, θα μπίτε μέσα γυμνοί. Αφήστε όλα σας τα περιττά στην αμμουδιά. Εσύ κύρ Ερμή πρόσεχέ τους , μην περάσει κανένας ντυμένος ή φορτωμένος. Στάσου κει στη σανίδα κι εξέταζε να περνάνε μόνο οι γδυτοί.

ΕΡΜΗΣ

Έγινε μάστορα. Ένας ένας παιδιά μη σπρώχνετε. Ε εσύ πρώτος και καλλίτερος , όνομα;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Ο Μένιππος αφεντικό. Ορίστε να, το δισάκι και το ραβδί μου το πέταξα στην όχθη. Μωρ κάτι ήξερα και δεν κουβάλησα και την παληοπατατούκα μου.

ΕΡΜΗΣ

Πέρνα μπράβο, είσαι και ο πρώτος, πιάσε τη θέση την τιμητική δίπλα στον καπετάνιο, να κόβεις κίνηση. Τούτος εδώ ο νοστιμούλης, ποιός είναι;

ΧΑΡΜΟΛΕΩΣ

Ο Χαρμόλεως είμαι καλέ ο Μεγαρίτης, δεν ξέρεις; ο αξιολάτρευτος, λέγε με Χάρη. Μιά χήνα το χρέωνα κάθε φιλί μου, γνωστά πράματα.

ΕΡΜΗΣ

Ξεντύσου αγορίνα μου τα κάλλη σου, μαζί με τα χειλάκια και τα φιλιά τους και τα σγουρά σου τα μαλλιά και τα μεϊκ άπ στα μάγουλα κι όλο σου το βελούδινο το δερματάκι. Ξαλάφρωσε εσύ και σε περνάω μέσα!

Καλέ ποιός είναι τούτος εδώ ο βλοσυρός, με την κορώνα και τα επίσημα;

ΛΑΜΠΙΧΟΣ

Έμαι ο Λάμπιχος, βεβαίως βεβαίως, Κυβερνήτης της Γέλας.

ΕΡΜΗΣ

Και τι κουβαλάς έτσι μαζί σου βρε Λάμπιχε;

ΛΑΜΠΙΧΟΣ

Μα πως να 'ρθω κύριε Ερμή, ένας μονάρχης σαν και μένα, γυμνός θα 'ρχόμουν;

ΕΡΜΗΣ

Ούτε μονάρχης ούτε τίποτα, νεκρός σκέτος. Άντε ξεφορτώσου τα όλα

ΛΑΜΠΙΧΟΣ *(Αποθέτοντας το βαρύ μανδύα, ζώνες, κορδέλα κλπ)*

Πολύ καλά, τα πλούτη μου τ αφήνω.

ΕΡΜΗΣ

Εεε, Εεπ, πέτα και την ξιπασιά, και την υπεροψία, γιατί πολύ βαραίνουνε τη λάτζα.

ΛΑΜΠΙΧΟΣ

Σε παρακαλώ αγαπητέ, άσε μου το στέμμα να χαρείς και το φράκο.

ΕΡΜΗΣ

Παράτα ταααα..

ΛΑΜΠΙΧΟΣ

Εντάξει, εντάξει, άλλο τίποτα; Όλα μου τα πήρες.

ΕΡΜΗΣ

Τη σκληράδα άφησε και τη θρασύτητα και τους θυμούς.

ΛΑΜΠΙΧΟΣ

Τσίτσιδος έμεινα

ΕΡΜΗΣ

Άντε πέρνα. Ε, συ ο ψωμομένος, με τα παραπανίσια κρέατα, ποιός είσαι του λόγου σου;

ΔΑΜΑΣΙΑΣ

Δαμασίας, ο διάσημος αθλητής.

ΕΡΜΗΣ

Χμ, έτσι φαίνεται, σ έχω δει στα γυμναστήρια.

ΔΑΜΑΣΙΑΣ

Τιμή μου Ερμή αγαπητέ. Όπως βλέπεις είμαι θεόγυμνος, περνάω κανονικά.

ΕΡΜΗΣ

Τι θεόγυμνος αφιλότιμε, με τόσα κρέατα! Πέτα τα . Το ποδάρι σου μονάχα ν' ακουμπήσεις στη βάρκα , πάει βούλιαξε. Και τα στεφάνια, εμπρός και τα μετάλλια, όλα..

ΔΑΜΑΣΙΑΣ *(βγάζοντας τα και κάνοντας μιά δυό αθλητικές κινήσεις)*

Να μαι, κοίτα. Ίδιο βάρος με τους άλλους.

ΕΡΜΗΣ

Έτσι μπράβο, ελαφρά, ελαφρά, πέρνα μέσα.

Εσένα Κράτων σε ξέρω. Πέτα λοιπόν τα πλούτη και τη χλιδή και την παραλυσία, ξεφορτώσου και τα στολίδια της κάσας σου, και τα παράσημα τα οικογενειακά, και τα προγονικά μεγαλεία και τις περασμένες δόξες, και τους τίτλους και τις επιγραφές των ανδριάντων. Κι ούτε να ξαναπείς για τον τάφο το μεγαλοπρεπή που σου 'φτιαξαν γιατί όλα αυτά και να τ'αναφέρεις μονάχα, είναι βάρος στη βάρκα.

ΚΡΑΤΩΝ

Τι να κάνω, θα τ αφήσω, θέλω δε θέλω.

ΕΡΜΗΣ

Βρε βρέ, νά κι ένας αρματωμένος! Για πού το 'βαλες παλληκάρι με τα τρόπαια παραμάσχαλα;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

Μα εγώ νίκησα κι ανδραγάθησα Ερμή. Η πολιτεία μ ετίμησε με «εξαιρέτων πράξεων»!

ΕΡΜΗΣ

Βρε άσ'το τρόπαιο καταγής. Στον Αδη έχει ειρήνη αιώνια, δε χρειάζονται όπλα. Κι αυτός ο κάργας με τα σηκωμένα φρύδια, ο βαθυστόχαστος, με τις πολλές τρίχες;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Κανένας φιλόσοφος θα 'ναι σίγουρα, αγύρτης και παραμυθάς. Γδύστονα. Έχουν να δούνε τα μάτια σου....

ΕΡΜΗΣ

Φιλάρα, πρώτα το κόρδωμα παράτα κι ύστερα τα υπόλοιπα Πα πα, βρε τι ξιπασιά κουβαλάει τούτος εδώ, τι αμάθεια, όρεξη για καυγάδες, ψωροπερηφάνεια, μπερδεμένα λόγια, ανακατωσούρα στις ιδέες κι αεροκοπανίσματα, φλυαρία και κουτσομπολιό και μικροπρέπεια. Όπα! Βλέπω και χρυσάφι μπόλικο κρυμμένο ..και φιληδονία και ξετσιπωσιά και οργή και χλιδή και ουκ ολίγη μαλακία..

Δεν κρύβονται κακομοίρητη, μην κουράζεσαι. Πέτα τα! Και πρώτα πρώτα την ψευτιά και τη μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου, πως είσαι ανώτερος όλων Μ όλα τούτα τα βάρη ούτε υπερωκεάνειο δε σε σηκώνει.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Να τ αφήσω τι να κάνω, εσύ προστάζεις.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Στοπ. Και τη γενειάδα κυρ Ερμή, να την πετάξεις, έτσι πυκνή και βαρειά που είναι.

ΕΡΜΗΣ

Σωστό, σωστό

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Και ποιός θα την κουρέψει;

ΕΡΜΗΣ

Μένιππος! Πιάσε τη σκεπαρνιά απ τα εργαλεία και κόφτην πάνω στην αποβάθρα.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Κάνε μου τη χάρη κυρ Ερμή, δως μου το πριόνι! Θα σπάσουμε πλάκα.

ΕΡΜΗΣ

Έλα έλα, καλή 'ναι και η σκεπαρνιά.

(Ο Μένιππος τον τραβολογάει απ τη γενειάδα πάνω στην κουπαστή και γκούπ τη κόβει)

Έτσι μπράβο. Τώρα μάλιστα, έχασες την τραγίλα, μοιάζεις σχεδόν άνθρωπος.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Ερμή, να κόψω και λίγο από φρύδι;

ΕΡΜΗΣ

Ναι αμέ. Έτσι ψηλά που τα σηκώνει στην κούτρα του και καμαρώνει..

(Ο Μένιππος τον περιποιείται πάλι ενώ αυτός κλαψουρίζει)

Τι έπαθες μωρέ; Κλαις; Βρε κάθαρμα, τρέμεις το θάνατο; Εμπρός πέρνα μέσα..

MENIPPION

Ερμή, Ερμή ! Κάτι βαστάει κάτω απ τη μασχάλη, πιο βαρύ απ όλα.

ΕΡΜΗΣ

Σαν τι;

MENIPPION

Το γλύψιμο, που το 'χε πρώτο απ όλα σαν ζούσε.

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Και συ Μένιππε να πετάξεις τότε την ασυδοσία και την ελευθεροστομία σου, και την ανεμελιά και τα χασκόγελα. Βλέπεις κανέναν άλλο εδώ να γελάει;

ΕΡΜΗΣ

Δε βλάπτει. Είν' ελαφρά κι ευκολοσήκωτα και χρήσιμα στο ταξίδι. Κι ο στερνός τώρα, έλα και συ κυρ ρρρήτορα, ξεφορτώσου τις απεραντολογίες και τις αντιφάσεις και τα μεταφορικά σχήματα και τα ποιητικά και τα ξενικά και τις ελληνικούρες και τ άλλα βάρη.

ΡΗΤΩΡ

Τ αφήνω, τ αφήνω όσον ούπω.

ΕΡΜΗΣ

Τελειώσαμε. Καπετάνιο, λύσε τα σκοινιά. Εσείς, μαζέψτε το μαδέρι και σαλπάρουμε. Τραβάτε την άγκυρα, όρτσα το πανί, ίσια το τιμόνι. Καλό μας κατευόδιο.

(επιβιβάζεται κι ο Ερμής κι η βάρκα πλεεί πολύ αργά, ο Χάρος όρθιος κουμαντάρει τη λαγουδέρα με το πόδι κοιτάζοντας τη ρότα)

Τι κλαίτε βρε άχρηστοι. Και πρώτος πρώτος εσύ καθηγητάκια, που 'χασες τα γένια

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Κλαίω που νόμιζα την ψυχή αθάνατη.

MENIPPION

..έχασες και τα χτένια. Μωρέ ψέματα, μην τον ακούς . Άλλα τον τριβελίζουν

ΕΡΜΗΣ

Σαν τι;

MENIPPION

Που τέρμα οι δεξιώσεις και τα τραπεζώματα, τέρμα η νυχτερινή ζωή στα καλά μαγαζιά και τα ρεζερβέ και τα πριβέ, τέρμα και τα ιδιαίτερα την ημέρα, να τα παίρνει κανονικά απ τη νεολαία.. Αυτά χάνει μωρέ και στεναχωριέται..

ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Εσύ δηλαδή κύριε Μένιππε θα μας πεις πως δε λυπάσαι που πέθανες;

MENIPPION

Γιατί; Εγώ οικειοθελώς παρουσιάστηκα πριν καν με σκεφτεί ο θάνατος, να κατεβώ να βρώ τον κολλητό μου.

Σσςς, ακούτε; Σαν κραυγές ανθρώπινες απ τη γη επάνω

ΕΡΜΗΣ *(ατενίζοντας προς διαφορετικές κατευθύνσεις το υπερπέραν)*

Δεν έρχονται όλες από 'να μέρος. Άλλοι μαζευτήκαν στην πλατεία να γιορτάσουν που πέθανε ο Λάμπιχος. Οι γυναίκες έχουν αρπάξει τη χήρα του και το παιδομάνι πετροβολάει τα κουτσούβελά του. Άλλοι πέρα στη Σικυώνα χειροκροτούν το ρήτορα Διόφαντο που βγάζει λόγο επιτάφιο για την αφεντιά του τον εξοχώτατο κύριο Κράτωνα απο δώ. Από κει η μάνα του Δαμασία κλαίει κι οδύρεται με τις γυναίκες για το γιόκα της. Μόνο εσένα μωρέ Μένιππε δε φαίνεται να σε κλαίει κανένας. Σε παρατήσαν μόνο κι έρμιο!

MENIPPION

Λάθος μέγα. Όπου να 'ναι θ ακούσεις τα σκυλιά ν αλυχτούνε απαίσια και τα κοράκαι να χτυπούν τις φτερούγες τους σαν μαζευτούνε να με κηδέψουν.

ΕΡΜΗΣ

Γειά σου Μένιππε παλληκάρι. Άντε μάγκες φτάσαμε. Πάρτε τον ίδιο δρόμο για τα δικαστήρια και γω με τον καπετάνιο πάμε να φέρουμε κι άλλους.

(ξεμπαρκάρουν, τελευταίος ο Μένιππος)

MENIPPION

Καλό ταξίδι κυρ Ερμή. Πάμε μάγκες μην αργήσουμε. Έτσι κι αλλιώς το δικαστικό δεν τ αποφεύγουμε. Κι οι ποινές λένε τσούζουν: φάλαγγα, λιθοβολισμοί, όρνια, όλο το πακέτο. Τώρα θα βγουν στη φόρα τ άπλυτα του καθενός.. Χα χα

(σβήνει ο φωτισμός, μουσική, ξανανάβει ο φωτισμός, ολοι εξαφανισμένοι εκτός του Μένιππου που ρίχνει δυό γύρους(απτάλικο). Τραγουδά και τον συνοδεύουν επαναλαμβάνοντας τις στροφές οι μουσικοί, έρχεται κι ο Χάρος.)

«Ανάλαφρος και τσίτσιδος»:

MENIPPION, ρεφραιν:

Ανάλαφρος και τσίτσιδος

κατέβηκα στον Άδη

χωρίς απαίτηση καμιά

μπάρκαρα στο καράβι.

(επανάληψη με πολλές φωνές: κατέβηκε-μπάρκαρε)

Αχ Χάρο, εκεί όπου με πας

μεγάλε καπετάνιο

θα με δικάσουν για να βρουν

αν θα με βγάλουν άγιο.

Κι αν πάλι έσφαλλα πολύ

και με καταδικάσουν

στη γης απάνω την ποινή

την πλέρωσα και γειά σου.

MENIPPION, ρεφραιν:

Ανάλαφρος και τσίτσιδος

κατέβηκα στον Άδη

χωρίς απαίτηση καμιά

μπάρκαρα στο καράβι.

(επανάληψη με πολλές φωνές: κατέβηκε-μπάρκαρε)

Στο τέλος του τραγουδιού ο Μένιππος κάνει γειά στο Χάρο και πάει να φύγει, εκείνος τον κοιτάζει έντονα και κάνει να τον σταματήσει τείνοντας το χέρι, και μένουν ακίνητοι, πετρωμένοι), σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 5 : Τα ναύλα

Ξανανάβει, στο φόντο παιδάκια,(ή ηθοποιοί που κάνουν τα παιδάκια) σχεδιάζουν χάμω με κιμωλία και παίζουν κουτσό μ ένα σπασμένο πλακάκι, παίζουν παλαμάκια.

Ο Μένιππος, και ο Χάρος στο πρώτο πλάνο (στη θέση του παγώματος της προηγούμενης σκηνής), έρχεται κι ο Ερμής.

ΧΑΡΟΣ

Εεεπ, που πάς βρε άτιμε , εσύ δε θα πλερώσεις τα ναύλα ;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Αφού σ αρέσει φώναζε

ΧΑΡΟΣ

Βρε πλέρωσέ με που σε πέρασα

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Ουκ αν λάβοις παρά του μή έχοντος

ΧΑΡΟΣ

Μα υπάρχει κανείς που κατεβαίνει εδώ χωρίς τον οβολό του;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Υπάρχει δεν υπάρχει, εγώ πάντως δεν έχω.

ΧΑΡΟΣ *κάνοντας να τον πιάσει*

Μα τον Πλούτωνα, θα σε πνίξω παληάνθρωπε αν δεν πλερώσεις

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Κι εγώ θα σου σπάσω το κρανίο με το κουπί

ΧΑΡΟΣ

Πώς την είδες; Δηλαδή ρε φίλε, κρουαζιέρα στο τζάμπα;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Να τα πάρεις απ τον Ερμή που μ έφερε σε σένα.

ΕΡΜΗΣ

Αυτό έλειπε τώρα, να πληρώνω εγώ για τους πεθαμένους.

ΧΑΡΟΣ

Εγώ πάντως δε σ αφήνω

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Ό,τι θέλεις κάνε. Κάτσε και περίμενε. Αφού ΔΕΝ έχω, τι θά πάρεις;

ΧΑΡΟΣ

Καλά δεν ήξερες πως πρέπει να κρατάς τα ναύλα;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Ήξερα. Μ αφού δεν είχα; Τι να κάνω, να μην πεθάνω γι αυτό;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Δηλαδή, εσύ ο μάγκας απ όλους τους πεθαμένους, να ταξιδεύεις τζάμπα;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Όχι τζάμπα, όχι τζάμπα. Και νερά έβγαλα απ τη βάρκα, και κουπί τράβηξα, κι ήμουν κι ο μόνος που δεν έκλαιγα.

ΧΑΡΟΣ

Δεν είναι εισιτήριο αυτά. Κατέβαινε τον οβολό σου, δε γίνεται αλλοιώς.

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Τότε πήγαινε με πίσω στη ζωή.

ΧΑΡΟΣ

Περνιέσαι για έξυπνος; Να με πλακώσει στο ξύλο ο τελώνης ο Αιακός;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Ε παράτα με τότε.

ΧΑΡΟΣ

Στο σακκούλι τι έχεις;

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Ποπ κόρν , κι αποφάγια για τους φτωχούς

ΧΑΡΟΣ

Βρε Ερμή, πού τον εψώνισες αυτόν τον σκύλο; Και τι στόμα! Πω πω πω, τους τάραξε τους άλλους στο ταξίδι. Όλοι κλαίγανε και τούτος εδώ όλο κοροϊδία και τραγούδι.

ΕΡΜΗΣ

Καλά δεν ξέρεις Χάρο ποιόν είχες επιβάτη; Αυτός είναι ο Μένιππος με τ όνομα, ο πρώτος ρεμπέτης και ζα μαν φού.

ΧΑΡΟΣ

Ε κι αν σε ξαναπετύχω κερατά!

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Να με πετύχεις δεύτερη φορά δε γίνεται!

Σβήνει ο φωτισμός και ξανανάβοντας έχουν έρθει μπροστά δυο παιδάκια και παίζουν το παιχνίδι «παλαμάκια» ενώ οι Χαρως- Μένιππος –Ερμής τραγουδούν επαναληπτικά σ όλη τη διάρκεια της στιχομυθίας τη φράση:

Δούναι και λαβείν, Δούναι και λαβείν

«Δούναι και λαβείν»:

αγοράκι

Ουκ αν λάβοις παρά του μη έχων
διότι ο μη έχων ουκ αν δώσει
και μη δώσας αφού δεν έχων
Δεν θα λάβει δεν θα δώσει

κοριτσάκι:

Εγώ όμως άκουσα στην τηλεόραση
είτε έχων είτε όχι
κι ας μην λάβει
πως θα δώσει.

Να λοιπόν που γίνεται

Παρά μη έχοντος να λάβεις.

Αγοράκι:

Βρε μην ακούς!

Ουκ αν λάβοις, ουκ αν δώσεις
και μη έχων και κατέχων
αν δεν λάβεις, πώς θα δώσεις;

Γι αυτό σου λέω

Ουκ αν λάβοις παρά του μη έχων

Κοριτσάκι:

Ντός, εχοντός

ΧΑΡΟΣ

Έχω λαμβάνειν !

ΜΕΝΙΠΠΟΣ *(κάνοντας και τη σχετική πρόστυχη χειρονομία)* Λαβέ !

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 6 : Ποιά Ελένη

Στην Κεντρική Οδό του κάτω κόσμου, νεκροί πάνε κι έρχονται, άλλοι μοναχοί άλλοι κατά παρέες, άλλοι ξαπλωτοί. Μια γυναίκα είναι πλαγιασμένη στα γόνατα μιας άλλης που ανέκφραστη την φιλά στα λαιμά, τη γλύφει μηχανικά, επιμελημένα και αργά. Μια άλλη δείχνει με το δάχτυλο τον σημαδεμένο τράχηλό της ενώ περιεργάζεται ενα εντυπωσιακό περιδέραιο (Εριφύλη). Ο Μένιππος σουλατσάρει αγκαζέ με τον Διογένη.

MENIPPΟΣ

Καλέ Διογένη δείξε μου σε παρακαλώ τους ωραίους και τις κουκλάρες της περιοχής που είμαι καινούργιος.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Πανεύκολο. Κοίτα καλά, αν ψάξεις προς τα κει κάτω στα δεξιά (δείχνοντας μέσα στο κοινό) θα δεις τον Υάκινθο και το Νάρκισσο και τον Αχιλλέα και την Τυρώ και τη Λήδα κι όλες τις παληές καλλονές.

MENIPPΟΣ

Μωρέ κόκαλα και κρανία γυμνά βλέπω μονάχα, όλα ολόδια,

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Κι όμως γι αυτά τα καύκαλα που δε σου γεμίζουν εσένα το μάτι τραγουδούν όλοι οι ρεμπέτες του ντουινιά.

MENIPPΟΣ

Δείξε μου τουλάχιστον την ωραία Ελένη Διογενάκο μου, εγώ να την ξεχωρίσω αδύνατον.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Να κείνη δα η κεφάλα είν η δικιά σου

MENIPPΟΣ

Γι αυτό το καύκαλο γεμίσαν χίλια καράβια απ όλη την Ελλάδα και χαθήκανε τόσοι έλληνες και ξένοι και τόσες πολιτείες γινήκανε μαλλιά κουβάρια;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Δεν την είδαμε φιλαράκο ζωντανή την Ελένη γι αυτό μιλάς. Αν την έβλεπες λεν οι παληοί, θα 'λεγες χαλάλι, για τέτοιο μωρό όλα τα βάσανα! Αχ, πως είναι τα λέλουδα ξερά και ξεθωριασμένα και τι χρώμα έχουνε πάνω στο λουλούδισμά τους!

MENIPPΟΣ

Μα γι αυτό ακριβώς απορώ βρε Διογένη με τους Αχαιούς. Δε βλέπανε πως μπαίνανε στα βάσανα για πράμα εφήμερο, που εύκολα μαραίνεται;

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Άσε τις φιλοσοφίες. Βρες κάπου να γουστάρεις κι άραξε. Εγώ έχω ραντεβού με κάτι παληόφιλους, Γειάααα

Απομακρύνεται ο Διογένης ενώ μαζεύονται οι νεκροί γυναίκες και άντρες σε δύο ομάδες-χορωδίες γύρω απ το Μένιππο και τους μουσικούς και τραγουδούν. Οι γυναίκες κάνουν κάποια κουνήματα, χτυπούν το ντέφι στον κόλο κλπ.

«Ποιά Ελένη»:

άντρες:

Αχ Ελένη, βρε Ελένη
πού 'ν τα κάλλη σου καυμένη

γυναίκες:

Μαραθήκανε και πάνε
μα όλοι ακόμη τα παινάνε

όλοι, ρεφραίν:

Πού 'ν τα στήθεια, πού 'ν τα χείλια
πού 'ν τα μπούτια, πού 'ν οι κόλοι

Ακούγεται στο βάθος μια φωνή:
 Ποια Ελένη;
 και απαντά μια άλλη:
 Η μπέμπα μου η σηκωμένη!

άντρες:
 Αχ Ελένη βρε Ελένη
 πάν τα κάλλη σου καυμένη
 γυναίκες:
 Οποιος τα 'δε δεν ξεχνάει
 στον παράδεισο θα πάει

όλοι, ρεφραίν:
 Πάν τα στήθεια, πάν τα χείλια
 πάν τα μπούτια, πάν κι οι κόλοι

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 7 : Οι γεροκόμοι

*Παγκάκι. Μια όμορφη κοπέλα τυλίγει ένα κουβάρι μαλλί (Αριάδνη) κοιτάζοντας πού και πού μια κούνια όπου κουνιέται μιά άλλη νεότερη (Φαίδρα) που μοιάζει να κρατά στα χέρια της τις δυό άκρες του σκοινιού απ όπου κρέμεται η κούνια. Σ άλλο παγκάκι ένας γέρος έχει πιάσει απ το λαιμό ένα νέο και προσπαθεί να τον πνίξει. Κουράζεται, χαλαρώνει το χέρι και επαναλαμβάνει την προσπάθεια κ.ο.κ
 Πιο κει ένας επιβλητικός, καλοζωϊσμένος ομορφάντρας ο **Πλούτων** πνιγμένος στα χρυσαφικά, συνομιλεί με ένα νευρικό ανθρωπάκι, κάτι σαν χαρτοπαίχτη-, τον **Τερψίωνα** και έναν δεύτερο σαν ζιγκολό-αδερφή τον **Καλλιδημίδη***

ΤΕΡΨΙΩΝ

Μα σε παρακαλώ βρε Πλούτων, είναι δικαιοσύνη αυτή, να πεθάνω εγώ στα τριάντα μου κι ο γέρο Θούκριτος να ζει ακόμα στα ενενήντα;

ΠΛΟΥΤΩΝ

Είναι και παραείναι Τερψίων. Αυτός τουλάχιστον ζει χωρίς να εύχεται το θάνατο των φίλων του, ενώ εσύ μονίμως τον επιβουλεύοσυνα για να τον κληρονομήσεις.

ΤΕΡΨΙΩΝ

Και γιατί όχι παρακαλώ; Αφού δεν ήταν σε θέση ο παληόγερος να χαρεί τα πλούτη του. Κάνε τόπο και για μας τους νέους!

ΠΛΟΥΤΩΝ

Καλά εσύ θα βάλεις καινούργιους νόμους, «όποιος δε γλεντάει τα πλούτη του πεθαίνει»; Η μοίρα κι η φύση κακομοίρη μου αλλοιώς τά 'χουνε κανονισμένα..

ΤΕΡΨΙΩΝ

Το σύστημα σου λέω θέλει αλλαγή. Πρώτα να πεθαίνει ο γέρος και μετά έκαστος κατά σειράν ηλικίας, χωρίς εξαιρέσεις. Όχι να ζουν τα χούφταλα με τρία δόντια, που δε βλέπουν και θέλουνε τέσσερις να τους βαστάνε, μυζιάρηδες, τσιμπλιάρηδες, που δε νοιώθουν καμιά γλύκα στη ζωή κι είναι ο περίγελως των παιδιών, ζωντανοί τάφοι,.. και να πεθαίνουν τα όμορφα και δυνατά παλληκάρια (*δείχνει τον εαυτό του*).

Τουλάχιστον να ‘μασταν ενημερωμένοι, τότε είναι να πεθάνει ο κάθε γέρος , μην τους φροντίζουμε άδικα. Σ αυτό τον κόσμο όλα ανάποδα είναι, όπως λέει η παροιμία το αμάξι σέρνει τα βόδια.

ΠΛΟΥΤΩΝ

Βρέ άσε το σύστημα κατά μέρος, το σύστημα είναι πιο σοφό απ ότι νομίζεις κι ας μην το καταλαβαίνεις. Επειδή δηλαδή εσείς βάλατε στο μάτι τις ξένες περιουσίες και καταφέρνετε τους γέρους να σας υιοθετούν; Όλος ο κόσμος γελάει με του λόγου σας που τους σκάβετε το λάκκο και πέφτετε οι ίδιοι μέσα! Όσο εσείς παρακαλάτε να πεθάνουν τα γερόντια, τόσο διασκεδάζουν οι άλλοι σαν τα τινάζετε σεις πρώτοι. Ωραία τέχνη βρήκατε, ν αγαπάτε τις γρηές και τους γέρους . Δηλαδή τους άτεκνους μόνο όχι αυτούς πού ‘χουν κληρονόμο. Η πλάκα είναι πώς πολλοί γέροι πήραν χαμπάρι τον έρωτά σας και σας δουλεύουν. Κι αν έχουν παιδιά κάνουν τάχατε πως τα μισούν για να σας έχουν του χεριού τους. Στη διαθήκη όμως όταν έρθει η ώρα ούτε που σας θυμούνται όλους εσάς τους κολλητούς, και κερδισμένα βγαίνουν όπως είναι το σωστό τα φυσικά τους παιδιά κι εσείς τρίζετε τα δόντια και μένετε ρέστοι.

ΤΕΡΨΙΩΝ

Όπως τα λες..Πόσα δε μου ‘φαγε μένανε ο γερο Θούκριτος που περίμενα πώς και πώς να τα τινάζει και κάθε που έμπαινα αναστέναζε κι έβγαζε κάτι φωνούλες σαν το πουλάκι που σκάει απ τ αυγό. Και γω όλο που νόμιζα πως θα ξεψυχήσει και θα τότε βάλω στην κάσα, έφερνα και ξανάααφερνα, μη με ξεπεράσουν βλέπεις οι ανταγωνιστές στην κουβαρντοσύνη, και ξαγρυπνούσα τις νύχτες να λογαριάζω και να τακτοποιώ τα κληρονομικά. Αυτές οι ξαγρύπνιες κι οι έγνοιες με στείλανε στον τάφο. Κι ο γεροξεκούτης αφού τόσον καιρό γλυκοκατάπινε τα δολώματα, ήρθε και στην κηδεία μου προχτές να φάει τα κόλλυβα και χασκογελούσε.

ΠΛΟΥΤΩΝ

Γειά σου Θούκριτε να μου ζήσεις, και να πλουταίνεις και να τους δουλεύεις ψιλό γαζί κάτι τέτοιους και μη φύγεις πριν τους θάψεις όλους!

ΤΕΡΨΙΩΝ

Τουλάχιστον έναν βρε Πλούτων, να δω, τον Χαροιάδη, να τα τινάζει πριν τον Θούκριτο.

ΠΛΟΥΤΩΝ

Κουράγιο Τερψίων. Θα τονε δείς, και το Φεΐδωνα και τον Καλλιδημίδη κι το Μέλανθο και τους υπόλοιπους λεβέντες να ‘ρχονται κάτω πριν το γέρο.

Οι ίδιες έγνοιες θα τους φάνε

ΤΕΡΨΙΩΝ

Τώρα εδώ που φτάσαμε.... Μακάρι, να τα χιλιάσεις Θούκριτε. Αχ καλέ θα τρελλαθώ, κατά φωνήν ...να ο Καλλιδημίδης, κι εσύ εδώ αδερφέ ; Μα τις προάλες ήρθες στην δική μου κηδεία, τότε πρόλαβες και πέθανες καλέ μου;

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ

Άστα συνάδερφε, άστα να πάνε . Το γέρο τον Πτοιόδωρο τον ήξερες..

ΤΕΡΨΙΩΝ

Τον παραλή τον άτεκνο. Όλο μαζί του σ έβλεπα

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ

Ναι αυτόν δα. Όλο τον φρόντιζα λοιπόν γιατί μου ‘ταζε πως θα μου τα γράψει. Όπως το πράμα τραβούσε σε μάκρος κι ο γέρος δεν έλεγε να πεθάνει., σκέφτηκα να βρω πιο σύντομο δρόμο για την κληρονομιά. Πήρα λοιπόν το δηλητήριο και τα κανόνισα με το δούλο του, μόλις ο Πτοιόδωρος ζητήσει να πιεί, γιατί ρούφαγε με την ψυχή του ο γέρος, να ‘χει έτοιμο το φαρμάκι στο ποτήρι να του το δώσει μαζί με το πιοτί, και σ αντάλλαγμα του ορκίστηκα να τον ελευθερώσω.

ΤΕΡΨΙΩΝ

Ωραία, και πώς έγινε η στραβή;

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ

Ε να, αφού κάναμε μπάνιο ο δούλος ετοίμασε δυό ποτήρια, ένα σωστό ένα με το δηλητήριο, και τα 'κανε θάλασσα, δεν ξέρω πως και γιατί, και πίνω εγώ το φαρμάκι κι ο γέρος το καλό και τα τίνεξα για λογαριασμό του.

(προς Τερψίωνα) Τι γελάς ρε Τέρπη. Το φίλο σου κοροϊδεύεις;

ΠΛΟΥΤΩΝ

Ηθελές τα κι έπαθές τα Κάλη. Και τι έλεγε μετά ο γέρος;

ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΗΣ

Στην αρχή τα 'χασε με το ξαφνικό. Μετά κατάλαβε τη φάση και ξεράθηκε στα γέλια με τη γκάφα του δούλου.

ΠΛΟΥΤΩΝ

Μωρέ δε σ' άρεσε το μονοπάτι το στρωτό, μου 'θελες να κόψεις και δρόμο τρομάρα σου, μην καθυστερήσεις. Να πιάσε τώρα το χρυσό *(μούτζα)*

Ο Πλούτων, ο Τερψίων και ο Καλλιδημίδης τραγουδούν:

«Χρόνια πολλά βρε Χούφταλο»:

Χρόνια πολλά βρε χούφταλο
Κι άσε τους να νομίζουν
Να σε φροντίζουν κι ας σε μισούν
Στα φράγκα σου να ελπίζουν

Κάνε λοιπόν τον αγαθό
Ζήτα τους τα ωραία
Τις μάσες σου, τα χάδια σου
Την πιο καλή παρέα

κάνοντας το μπαμπόγερο, ρεφραίν:

Χούφταλο ξεχούφταλο
Όλους τους κανονίζω
Και όλο με θα και θα και θα
όνειρα τους ταΐζω

Σαν έρθει η ώρα σου η κακή
Κι ανοίξουν τη διαθήκη
Άφαντος θα 'ναι ο θησαυρός
Δε θα βρουν ούτε μπρίκι

Τα σπίτια όλα, τα χαρτιά
Τα 'χεις ξεκοκαλίσει
Της κοινωνίας την ψευτιά
Της έχεις ξεφτιλίσει

κάνοντας το μπαμπόγερο, ρεφραίν:

Χούφταλο ξεχούφταλο
Όλους τους κανονίζω
Και όλο με θα, και θα, και θα
όνειρα τους ταΐζω

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 8 : Επώνυμοι

Στο φόντο νεκροί, ένας με δεκανίκι και (κοκαλένια) στραταρχική ράβδο ατενίζει τον ορίζοντα (Αγαμέμνων). Τρεις ναυαγοί κουρελιασμένοι και γεμάτοι άμμιους, ο ένας μ ένα σκοινί στην πλάτη, παίζουν κότσια κατάχαμα.

Πιό ψηλά κάποιος πασχίζει να τσουλήσει ένα βράχο στον ανήφορο, όταν φτάνει στην κορφή, του κατακυλάει πάλι κάτω κ.ο.κ (Σίσυφος).

Ο Μένιππος έχει διπλωρώσει τον τελώνη και θυρωρό του κάτω κόσμο, τον Αιακό που φοράει πηλίκιο και σιρίτια.

MENIPPPOS

Δείξε μου κι άλλα Αιακούλη μου να σ έχει καλά ο Άδης σου.

ΑΙΑΚΟΣ

Καλά καλά δεν θα τα δούμε και όλα σήμερα, τα κυριώτερα.. Λοιπόν τον Κέρβερο τον γνώρισες, το Χάρο το βαρκάρη που σε πέρασε βέβαια τον ξέρεις, ..

MENIPPPOS

Ναι μωρέ κι εσένα παρομοίως, είδα και το βασιλιά και τις Εριννύες.. Παρακάτω!

Τους παληούς θέλω να μου δείξεις και τις διασημότητες..

ΑΙΑΚΟΣ (δείχνοντας και ανάμεσα στο κοινό)

Λοιπόν, έχουμε και λέμε : κει πίσω Αγαμέμνων, Αχιλλεύς δίπλα Ιδομενεύς, από δω Οδυσσεύς, Αίας, Διομήδης και τ άλλα αστέρια του τρωϊκού..

MENIPPPOS

Πώ πώ χάλια, πως γίναν έτσι οι πρωταγωνιστές σου ρε Όμηρεε. Πεσμένοι καταγής, χωρίς μούρη, αγνώριστοι. Κοκάλες που φλυαρούν μέσα στη σκόνη, πα πα πα. Τούτος εδώ πάλι ποιός να ναι;

ΑΙΑΚΟΣ

Α είναι ο Κύρος και δίπλα του ο Κροίσος, πιο κει ο Σαρδανάπαλος. Πιο πάνω Μίδας και τέρμα στη γωνία Ξέρξης.

MENIPPPOS

Α ρε κάθαρμα, που τρόμαξες όλη την Ελλάδα σα γεφύρωνες τον Ελλήσποντο να περάσεις τα καράβια απ τα βουνά. Κι αυτός ο Κροίσος, αχ τι σίχαμα. Μα σ αυτόν εκεί, τον Σαρδανάπαλο άσε με σε παρακαλώ να ρίξω μια σφαλιάρα

ΑΙΑΚΟΣ

Μη, σταμάτα βρε μουρλέ, θα του διαλύσεις το κρανίο, που το χει σα γυναικείο..

MENIPPPOS

Άσε με τουλάχιστον να ρίξω μια ροχάλα, τον αρσενικοθήλυκο!

3 νεκροί φωτίζονται με τον προβολέα και τραγουδούν όλοι μαζί το ρεφραίν και μετά ένας ένας με τη σειρά το κουπλέ του :

"Κλάφτε μανούλες":

όλοι μαζί ρεφραίν:

Κλάφτε μανούλες κλάφτε μας

απόλαυση καμία,

η θύμιση μας τυραννά

για πλούτη και εξουσία

α. Με λέγαν Σαρδανάπαλο
ζούσα στις απολαύσεις
απόμεινα σαράβαλο
στου Αδη τις συνάξεις.

όλοι μαζί ρεφραίν:

Κλάφτε μανούλες κλάφτε τον
απόλαυση καμία,
η θύμιση τον τυραννά
για πλούτη και εξουσία

β. Χρυσάφι ό,τι κι αν άγγιζα
ήμουν χρυσός ο Μίδα
κι απ του χρυσού το κόλλημα
τα τίναξα ο ατσίδα.

όλοι μαζί ρεφραίν:

Κλάφτε μανούλες κλάφτε τον
απόλαυση καμία,
η θύμιση τον τυραννά
για πλούτη και εξουσία.

γ. Η δόξα μου τα πλούτη μου
φεράρι και πισίνες
Κροίσο με προσκυνούσανε
δούλοι και δεσποσύνες.

όλοι μαζί ρεφραίν:

Κλάφτε μανούλες κλάφτε μας
απόλαυση καμία,
η θύμιση μας τυραννά
για πλούτη και εξουσία.

Σβήνει ο προβολέας κι ανάβει άλλος στους δύο που συνεχίζουν:

ΑΙΑΚΟΣ

Ας τους να κλαίνε κι έλα, από δω έλα, να σου δείξω τους σοφούς.

MENIPPION

Οπωσδήποτε

ΑΙΑΚΟΣ

Λοιπόν έχουμε και λέμε, πρώτος εκεί ο Πυθαγόρας..

MENIPPION

Γειά σου μεγάλε, Εύφορβε ή Απόλλωνα ή όπως αλλιώς γουστάρεις να σε λέμε

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Χαίρε Μένιπε

MENIPPION

Δεν είναι πια βλέπω το μπούτι σου χρυσό

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ*

Άστα αυτά.. Μην έχεις κάνα φαγώσιμο στο σακκούλι;

MENIPPION

Τυχεράκια, έχω κουκιά! Αλλά ξέχασα. Εσύ απαγορεύεται να τα τρως.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

Μωρέ δώσε μου και μη σε μέλλει.. Εδώ κάτω έχουμε άλλες θεωρίες. Το είδα τελικά από κοντά, άλλο τα κουκιά κι άλλο τα καύκαλα των γονιών μας.

ΑΙΑΚΟΣ

Να κι ο Σόλων, του Εξηκεστίδη, Θαλής με Πιττακό, κι η υπόλοιπη κομπανία, σύνολον σοφοί επτά.

MENIPPION

Μπα τούτοι μονάχα φαίνονται ξέγνοιαστοι και κεφάτοι. Να κι ένας όλο στάχτες σαν καρβέλι καψαλισμένο στη χόβολη και το κορμί όλο φουσκάλες. Ποιός είναι καλέ τούτος;

ΑΙΑΚΟΣ

Ο Εμπειδοκλής για, που 'φτασε μισοψημένος απ το ηφαίστειο της Αίτνας.

MENIPPION

Και πως σου 'ρθε βρε χαλκοπόδαρε να βουτήξεις μεσ' στο ηφαίστειο;

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ

Μελαγχολία Μένιππε, υπέφερα πολύ, από μελαγχολία..

MENIPPION

Όχι ακριβώς, από ματαιοδοξία και από αλαζονεία θες να πεις, και μπόλικη παλαβωμάρα. Αυτά σε κάνανε κάρβουνο κακομοίρηη, κι εσένα και τα σαντάλια σου. Καλά να πάθεις. Μόνο που η σκηνοθεσία σου δεν έπιασε, και σ' είδανε όλοι πως πέθανες.. Κι ο Σωκράτης πού είναι φίλε Αιακέ;

ΑΙΑΚΟΣ

Α πάντα με το Νέστορα και τον Παλαμήδη και δε βάζει γλώσσα μέσα.

MENIPPION

Πολύ θα 'θελα να τον δω αν δεν είναι κόπος

ΑΙΑΚΟΣ

Να βλέπεις κει κάτω τη φαλάκρα;

MENIPPION

Μα όλοι φαλάκρες είναι δω

ΑΙΑΚΟΣ

Τον πλακουτσομύτη..

MENIPPION

Όλοι πλακουτσομύτες μου φαίνονται

ΑΙΑΚΟΣ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Εμένα γυρεύεις Μένιππε;

MENIPPION

Ακριβώς εσένα Σώκρατες

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τι νέα απ την Αθήνα;

MENIPPION

Καλά καλά, η νεολαία όλο το φιλοσοφεί.. Άμα δεις την κοιτιά τους και την περπατησιά, τέλειοι φιλόσοφοι

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Έεεχω δει τέτοιους..

MENIPPΙΟΣ

Φαντάζομαι πως θα 'ταν ο Αρίστιππος κι ο Πλάτωνας σαν ήρθαν να σε βρουν δω κάτω! Ο ένας βουτηγμένος στ αρώματα κι άλλος ο προκομμένος, παρατρεχάμενος των δικτατόρων της Σικελίας..

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Για πάρτη μου τί λέγεται πάνω;

MENIPPΙΟΣ

Α, εσύ μπαγάσα Σωκράτη, είσαι τυχερός. Όλοι σ έχουν για σπουδαίο και για παντογνώστη, κι ας μην κάτεχες τίποτα για να λέμε και την αλήθεια

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Μα κι εγώ αυτό ακριβώς τους έλεγα, αλλά που να με πιστέψουν. Θαρρούσαν πως μπλοφάριζα. Τέλος πάντων

MENIPPΙΟΣ *(δείχνοντας προς το κοινό)*

Ποιοί είναι οι κολλητοί σου;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Να από δω ο Χαρμίδης, ο Φαίδρος ο γυιός του Κλεινία, ο Ακιβιάδης..

MENIPPΙΟΣ

Μπράβο Σωκράτη, τα καλλίτερα τεκνά ! Βλέπω και δω κάτω δεν την ξεχνάς την τέχνη..

ΣΩΚΡΑΤΗΣ

Τι να κάνω, τίποτα καλλίτερο δεν ξέρω.. Δεν ξαπλώνεις κι εσύ λίγο εδώ κοντά μας;

MENIPPΙΟΣ

Όχι, να λείπει το βύσσινο. Λέω να πάω να βρω καλλίτερα τον Κροίσο και το Σαρδανάπαλο, να μείνω μαζί τους. Αυτοί σίγουρα θα ρίχνουν κλάμα και γουστάρω, έχει γέλιο

ΑΙΑΚΟΣ

Άντε τραβάω και γω κατά τη ρεσεψιόν, μην την κοπανήσει κανένας. Την υπόλοιπη ξενάγηση άλλη μέρα Μένιπτε.

MENIPPΙΟΣ

Οκευ, κι αυτά που είδα μου φτάνουν

(Ο Μένιππος γυρίζει προς το κοινό κι αρχίζει το τραγούδι του) :

«Οι διάσημοι κι οι πιο σοφοί»:

MENIPPΙΟΣ:

Οι διάσημοι κι οι πιο σοφοί

Είναι κι αυτοί σαν όλοι

Σαν τα τινάζουν μιαν αυγή

τους φεύγουνε κι οι κόλοι.

ρεφραίν

Μένει η ψυχή μετέωρη

ή γίνεται σκουλήκι;

πετάει για τον παράδεισο

ή πάει στην αποθήκη;

Οι θεωρίες είν' καλές

Μα θέλουν αποδείξεις

Αφού δε γύρισε κανείς

λείπουν οι καταλήξεις.

ρεφραίν

Μένει η ψυχή μετέωρη
ή γίνεται σκουλήκι;
πετάει για τον παράδεισο
ή πάει στην αποθήκη;

Αχ βρε Σωκράτη μερακλή
Και Πυθαγόρα μάγο
Πόσες ιδέες είν' καλές
μα μοιάζουν με τον πάγο.

ρεφραίν

Μένει η ψυχή μετέωρη
ή γίνεται σκουλήκι;
πετάει για τον παράδεισο
ή πάει στην αποθήκη;

Σκληρός ο πάγος και βαρύς
Τα πάντα ισοπεδώνει
Η φλόγα μόνο της ψυχής
σιγά σιγά τον λιώνει.

ρεφραίν

Μένει η ψυχή μετέωρη
ή γίνεται σκουλήκι;
πετάει για τον παράδεισο
ή πάει στην αποθήκη;

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 9 : Μονοτονία

*Μια νεκρή με σπασμένο σταμνί διασχίζει τη σκηνή και το αδειάζει σ ένα τρύπιο πιθάρι,
πάει να ξαναγεμίσει, επιστρέφει στο πιθάρι κ.ο.κ
Ένας νεκρός καθιστός κατάχαμα πλέκει με χόρτο ένα σκοινί την άκρη του οποίου πιο
πέρα τρώει ένας γάιδαρος.*

Ο Μένιππος παρέα με τον κένταυρο Χείρωνα

MENIPPPOS

Καλά άκουσα βρέ Χείρων, εσύ θεός πράμα πεθύμησες να πεθάνεις;

ΧΕΙΡΩΝ

Αλήθεια είναι Μένιππε. Όντως πέθανα, κι ας μπορούσα να μείνω αθάνατος

MENIPPPOS

Καλά, το Χάρο όλοι τον αποφεύγουν, πως σ έπιασε εσένα τέτοια λαχτάρα θανάτου;

ΧΕΙΡΩΝ

Θα σου πω γιατί εσύ καταλαβαίνεις. Δεν εύρισκα πια καμιά απόλαυση στην
αθανασία.

MENIPPPOS

Μα δε σ άρεσε να ζεις και να βλέπεις το φως του ήλιου;

ΧΕΙΡΩΝ

Μπα , θέλω ποικιλία, δεν την αντέχω εγώ τη μονοτονία. Να ζω και να χαίρομαι όλο τα ίδια και τα ίδια , ήλιος, σκοτάδι, φαΐ, να 'ρχονται και να φεύγουν οι εποχές ίδια κι απaráλλαχτα, μπούχτισα πια. Δεν έχει γούστο στο ίδιο και στο παντοτεινό αλλά και σ αυτό που λείπει

MENIPPİOΣ

Καλά τα λες. Κι εδώ στον Άδη που ήρθες, πως τα βλέπεις τα πράματα, αφού συ τα διάλεξες;

ΧΕΙΡΩΝ *(καθόλου πεπεισμένος γι αυτά που λέει δικαιολογείται)*

Καλά είναι. Υπάρχει ισοτιμία δημοκρατική κι ούτε δίψα ούτε πείνα όπως απάνω, κι ανάγκες μηδέν

MENIPPİOΣ

Δε μας τα λες καλά, αντιφάσκεις και γυρίζεις σε κύκλο.

ΧΕΙΡΩΝ

Τι θες να πεις;

MENIPPİOΣ

Κοίτα, όπως βαρύνουν απάνω με τα ίδια και τα ίδια, κοίτα μη βαρεθείς κι εδώ και ψάχνεις πάλι γι αλλαγές σ 'άλλη ζωή, γιατί άλλη δεν υπάρχει

ΧΕΙΡΩΝ

Φφφ.. Τι να κάνει κανείς βρε Μένιππε..

MENIPPİOΣ

Ο μυαλωμένος λένε, φχαριστιέται μ ότι έχει και δεν το σιχτιρίζει!

και ο Μένιππος τραγουδά μαζί με τον Χείρωνα :

«Τα βαρέθηκεν ο φίλος»:

MENIPPİOΣ

Τα βαρέθηκεν ο φίλος

όλα τα βαρέθηκε

Τα καλά και τα ωραία

Τα στεναχωρέθηκε

ΧΕΙΡΩΝ ρεφραίν

Ξύπνα πέσε σήκω κάτσε

Δύση και ανατολή

Γέλα χόρεψε και κλάψε

και Φτού πάλι απ την αρχή

MENIPPİOΣ

Μ' αν έχει μάγκες η ζωή

Τέτοια μονοτονία

Σκέψου πώς θα 'ναι χειρότερα

Εις την αθανασία

MENIPPİOΣ+ΧΕΙΡΩΝ ρεφραίν

Ξύπνα πέσε σήκω κάτσε

Δύση και ανατολή

Γέλα χόρεψε και κλάψε

Φτού και πάλι απ την αρχή

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 10: ΔΟΞΑ ή ΖΩΗ ;

Αχιλλέας και Αντίλοχος, παιδαράδες, ο Αχιλλέας με κοτσίδι να πέφτει στην πλάτη ο Αντίλοχος με τις κνημίδες.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ

Τι ναι πάλι αυτά που 'λεγες ρε Αχιλλέα τις προάλες στον Οδυσσέα περί θανάτου; Δεν ταιριάζουν σε άντρα της περιωπής σου, κι είναι και ανάξια των δασκάλων σου, του Χείρωνα, του Φοίνικα !. Με τα αυτιά μου σ' άκουσα μου να λες πως καλλίτερα πάνω στη γη, παραγυιός σε κανα φτωχό χωρίς βιός, παρά στους πεθαμένους βασιληάς.

Τέτοια λόγια κάνουν για κανένα παρακατιανό, κανα Φρύγα, δειλό και εντελώς φιλοτόμαρο, όχι εσύ ο γυιός του Πηλέα, ο πιο ριψοκίνδυνος απ' όλους τους ήρωες, να σκέφτεται τόσο ταπεινά για τον εαυτό του. Μεγάλη σου ντροπή και αντίθεση με τα πεπραγμένα σου εν ζωή. Τότε, που μπορούσες να μείνεις ξεχασμένος βασιληάς στη Φθία δια βίου, εσύ, με τη θέλησή σου προτίμησες πανένδοξο θάνατο.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Στερνή μου γνώση παιδί του Νέστορα,.. Αχ, τότε βλέπεις ήμουνα άσχετος με τον κάτω κόσμο και μην ξέροντας να δω το σωστό προτιμούσα από τη ζήση την άθλια την κολοδόξα. Τώρα ξέρω πως είναι ανώφελη, όσο και να την παινεύουν οι απάνω. Στους νεκρούς υπάρχει ισοτιμία, ούτε η ομορφιά ούτε η δύναμη που 'χαμεν επάνω μένει, είμαστε όλοι όμοιοι κι απaráλλαχτοι μες στον ίδιο ζόφο Αντίλοχε. Κι ούτε των Τρώων οι νεκροί με φοβούνται πιά ούτε των Αχαιών με σέβονται. Απόλυτη ισότητα, όλοι όμοιοι, είτε ήσουν δειλός είτε παλληκάρι. Ε, αυτό μου τη δίνει, και στεναχωριέμαι που δεν είμαι ζωντανός, έστω και δούλος αλλουνού!

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ

Ε και τι να κάνουμε ρε Αχιλλέα ; Έτσι το θέλει η φύση, όλοι ανεξαιρέτως να πεθαίνουν, οπότε αναγκαστικά υπαγόμαστε στο νόμο και δε μας κακοφαίνεται η διαταγή. Απ' την άλλη, κοίτα πόσοι απ' τους συντρόφους είμαστε εδώ μαζί σου. Σε λίγο δε θ' αργήσει κι ο Οδυσσέας, απαξάπαντως. Οπότε φέρνει μιά παρηγοριά που ο θάνατος είναι κοινός και δεν το 'παθε κανένας μόνο αυτός. Κοίτα τον Ηρακλή και το Μελέαγρο κι άλλους αξιοθαύμαστους άντρες, δε νομίζω κανείς τους να δεχόταν να ξαναέβει επάνω αν τους στέλνανε να δουλεύουν σε άκληρους φτωχούς ανθρώπους.

ΑΧΙΛΛΕΑΣ

Θένκς για τη φιλική η συμβουλή, εμένα όμως δε ξέρω, η ανάμνηση της ζωής με βαραίνει, νομίζω και τον καθένα σας, κι όσοι δεν το παραδέχεστε, πιο πολύ από μένα υποφέρετε από μέσα σας.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ

Καθόλου! Από σένα πάντως καλλίτερα είμαστε. Γιατί εμείς βλέπουμε πως τα λόγια δεν ωφελούν και δεν μιλάμε. Προτιμάμε να το πάρουμε απόφαση και να παραδεχτούμε την κατάσταση. Να μη γελάνε και μαζί μας δηλαδή, να ευχόμαστε πράματα σαν κι σένα !

Ο Αχιλλέας τον κοιτάει σκεφτικός και αρχίζει το τραγούδι του

«Ο Αχιλλέας παραγυιός»:

Κάλιο να ζού, κάλιο να ζούσα παραγυιός
φτωχού να του δουλεύω
παρά στον Άδη ξακουστός
νεκρούς να διαφεντεύω.

ρεφραιν:

Μυστήριος που 'ναι ο άνθρωπος
τα ωραία δεν εκτιμάει
μόνο σαν έρθει το κακό
του λείπουν, τα ζητάει (ή λαχταράει)

Ο Αχιλλέας ήμουνα,
στη δόξα μου καβάλα
στη φτέρνα όμως λαβώθηκα
πήρα την κουτροβάλα.

ρεφραιν:

Μυστήριος που 'ναι ο άνθρωπος
τα ωραία δεν εκτιμάει
μόνο σαν έρθει το κακό
του λείπουν, τα ζητάει

Εμένα που με τρέμανε
κι ήμουν ο πιο γενναίος
στον κάτω κόσμο μ' αγνοούν
κι ούτε που δείχνουν δέος.

ρεφραιν:

Μυστήριος που 'ναι ο άνθρωπος
τα ωραία δεν εκτιμάει
μόνο σαν έρθει το κακό
του λείπουν, τα ζητάει

Τι να τις κάμω τις τιμές
στον Άδη δεν μετράνε
κάλιο να ήμουν ζωντανός
δούλος, να με βαράνε.

ρεφραιν:

Μυστήριος που 'ναι ο άνθρωπος
τα ωραία δεν εκτιμάει
μόνο σαν έρθει το κακό
του λείπουν, τα ζητάει

σβήνει το φως και αλλαγή σκηνής

ΣΚΗΝΗ 11 : Η βόλτα

Μια γρηά καθισμένη κουνάει το κορμί μπρος και πίσω, συνεχώς σιγομουρμουρίζοντας. Ένας τυφλός με λευκή μαγκούρα πλησιάζει αργά, σηκώνει το κεφάλι προς τ'απάνω απ'όπου ξεχύνεται μια συγκεντρωμένη δέσμη φωτός (Αντίκλεια και Τειρεσίας). Πίσω αριστερά η πύλη του κάτω κόσμου.

Μια παρέα μπαίνει στη σκηνή συζητώντας: ο Διογένης, ο Μένιππος, ο Αντισθένης. Στο τέλος θα φτάσει κι ένας γέρο φτωχός με βράκα, που περπατά και μιλά με δυσκολία.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Βρε Αντισθένη, αφού είμαστε χασομέρηδες, κι εσύ ρε Διογένη, δεν πάμε καμιά βόλτα ως τη ρεσεψιόν να χαζέψουμε τους καινούργιους που καταφτάνουν, τι κουμάσια είναι και τι επαγγέλλονται;

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ

Και δε πάμε, θα σπάσουμε πλάκα με τα στραβάδια που θα κλαίνε και θα παρακαλάνε να τους αφήσουν.

Θα τους ζορίζει ο Ερμής απ'το σβέρκο να κατέβουν κι αυτοί θα τεντώνονται ανάσκελα και θα κολώνουν και θα βαράνε τα πόδια στο βρόντο

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Να σας διηγηθώ επ'ευκαιρία μάγκες τι είδα εγώ κατεβαίνοντας

ΜΕΝΙΠΠΟΣ

Λέγε λέγε, σε ξέρουμε θα 'χει γέλιο

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Λοιπόν που λέτε ήταν μαζί κι άλλοι πολλοί και σπουδαίοι, ο Κόκκαλος ο λεφτάς, ο Λάβρος ο πατριώτης μας ο τοποτηρητής στη Μηδία, κι ο αρμένης ο Οροίτης. Ο Κόκκαλος λοιπόν είχε σκοτωθεί από ληστές στον Κιθαιρώνα στο δρόμο για την Ελευσίνα, κι όλο στέναζε και κρατούσε τη λαβωματιά με τα χέρια του και φώναζε τα παιδιά του που τ'άφησε νήπια και βλαστήμαγε, για την αποκοτιά του να περάσει τον Κιθαιρώνα και τα χωριά τα ρημαγμένα απ'τον πόλεμο γύρω στις Ελευθερές χωρίς τους σεκουριτάδες του με συνοδεία δυό δούλους μονάχα μαζί του κι ας κουβάλαγε πέντε χρυσά λαγήνια και τέσσερα κανάτια ολόχρυσα. Ο Λάβρος πάλι που 'τανε πια γέρος κι είχε μούρη μα το θεό αξιοπρεπέστατη, έβριζε σα γάλλος κι είχε την αξίωση να του φέρουν τ'άλογό του όχι να πηγαίνει ποδαράτο. Όμως τ'άλογο είχε κι αυτό ψοφήσει από το ίδιο χτύπημα που τους κατάφερε ένας θρακιώτης φαντάρος στη μάχη εκείνη κοντά στον Άραξο ποταμό εναντίον του διοικητή της Καππαδοκίας. Έλεγε λοιπόν ο Λάβρος πως βγήκε πολύ μπροστά απ'τους άλλους κι ο θρακιώτης που παραμόνευε μπρούμυτος τους εσούβλισε από τα χαμηλά, άλογο κι άνθρωπο μαζί με το μακρύ του το κοντάρι, και του βγήκε του Λάβρου απ'τον κώλο, διαμπερές. Ο Οροίτης πάλι είχε κάτι κανιά σαν οδοντογλυφίδες που δεν μπορούσε όχι να περπατήσει μα ούτε καλά καλά να καθίσει οκλαδόν. Γιατί όλοι αυτοί οι 2Χ4 είναι άχρηστοι άμα κατέβουν απ'τ'άλογο. Πατάνε στις μύτες των ποδιών λες κι έχει αγκάθια. Έπεσε λοιπόν καταγής και δεν έλεγε να σηκωθεί με τίποτα ώσπου αναγκάστηκε ο ταλαίπωρος ο Ερμής να τον πάρει σηκωτό ως τη βάρκα κι ήταν να ξεκαρδίζεσαι να τους βλέπεις.

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Εγώ πάλι σαν κατεβαίναμε δε μπερδεύτηκα καθόλου με τους άλλους μα τους παράτησα να σκούζουν κι έτρεξα να πιάσω καμιά καλή θέση στη λάτζα να ταξιδέψω άνετα. Το φχαριστήθηκα μια χαρά κι αυτοί ολόγυρα ξερνούσαν και κλαψουρίζανε.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ

Ωραία παρέα είχες! Εγώ πάντως έπεσα μια δόση πάνω στο Βλεψία τον τοκογλύφο από την Σοφοκλέους και το Λάμπη το λοχαγό των μισθοφόρων της Ακαρνανίας και το Δάμη τον παραλή απ την Κόρινθο. Αυτόνα τον φαρμάκωσε ο γιός του. Ο Λάμπης πάλι αυτοκτόνησε από έρωτα για κείνο το τσουλί το Μυρτάκι. Ο κακομοίρης ο Βλεψίας λένε πως πέθανε από την πείνα κι έτσι φαίνεται αν κρίνεις από την κιτρινάδα και την αδυναμία του, πετσί και κόκαλο. Εγώ τα ήξερα κι έτσι ρωτούσα πώς πεθάνανε, επίτηδες. Κατηγορούσε λοιπόν ο Δάμης το γιό του και του λέω: Καλά να πάθεις αφού εσύ ενενήντα χρονών άνθρωπος και μ ένα δις στην άκρη, γλεντοκοπούσες, και στο παιδί , δεκαοχτώ χρονώ παλληκάρι έδινες χαρτζηλίκι 10 ευρά. Και λέω και του Λάμπη του ακαρνάνα, γιατί όλο στέναζε και καταριόταν το Μυρτάκι, τι τα βάζεις με τον έρωτα , το κεφάλι σου σ έφαγε. Εσύ που δε δείλιασες ποτέ μπροστά στον εχθρό και πολεμούσες στην πρώτη γραμμή, σ ενίκησε το πρώτο γυναικάκι που σου ‘πεσε μπροστά σου, παλληκαρά, με ψευτοκλάμματα κι αναστεναγμούς;

Νά μάγκες σα να φτάνουμε στην πύλη. Στηθείτε να κόβουμε κίνηση που κατεβαίνουν από πέρα.. Πω πω κόσμος ! Κάθε καρυδιάς καρύδι, κι όλοι στο κλάμμα, εξόν απ τα νεογέννητα και τα νήπια, που τους κόπηκε. Ακόμα και τα γερόντια κλαίνε ! *(ενώ πλησιάζει περνώντας την πύλη ένας γεράκος)*

Τι έγινε; Τόση αγάπη για τη ζωή; Να ρωτήσουμε το χούφταλο. Ε, παππού. Τι κλαίς και οδύρεσαι που τα τίναξες; Παραπονιέσαι κι όλα κακομοίρη πού ‘φτασες σε τέτοια ηλικία; Ποιός είσαι; Μήν ήσουν βασιληάς πουθενά;

ΓΕΡΟ ΦΤΩΧΟΣ

Μπααα, Πού τέτοια τύχη

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Υπουργός;

ΓΕΡΟ ΦΤΩΧΟΣ

Τς

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Μην ήσουν λεφτάς και στεναχωριέσαι που αφήνεις την καλοπέρασή σου;

ΓΕΡΟ ΦΤΩΧΟΣ

Πού; Τα ενενήντα τα ’πιασα αλλά μία δεν έπιασα ποτές. Με το καλάμι και την πετονιά πολεμούσα μια ζωή, και νηστικός κοιμόμουνα, κι είμαι κι άκληρος ΚΑΙ σακάτης και μόλις που αγνοβλέπω.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Τι τη θες λοιπόν τέτοια ζωή παππούλη;

ΓΕΡΟ ΦΤΩΧΟΣ, με βράκα

Ε, να ζήσω κι εγώ ! Γλυκό είν το φώς πανάθεμα.. Μακρυνά απ το Χάρο τον κακορίζικο.

ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ

Α ρε γέρο ξεμωράθηκες και παραλογίζεσαι. Δε βλέπεις το συφέρο σου, πού ‘σαι σειρά με το Χάρο ; ! Τι να πουν τα παλληκάρια όταν χούφταλα σαν και σένα τρέμουν για τη ζωή αντί να θερμοπαρακαλάνε το θάνατο να γιατρέψει τα βάσανά τους. Άντε, ώρα να πηγαίνουμε. Μη μας τσακώσουν εδώ κοντά στην πύλη και μας λένε πως μελετάμε καμιάν απόδραση.

Απομακρύνονται όλοι εκτός του γέρου που τρέμει και διστάζει, σιγά σιγά χτυπάει κάποιο ρυθμό στο έδαφος και αρχίζει το τραγούδι αγκομαχώντας, μπαίνουν και οι μουσικοί και σιγά σιγά όλοι οι ηθοποιοί της παράστασης συνοδεύοντας το γέρο στο κέντρο και χτυπώντας με το πόδι το έδαφος. στο ρυθμό του κυκλαδίτικου αγέρανου, με σκέτες φωνές:

«Τούτη η γης θα μας εφάει»:

ΓΕΡΟΣ

Χορέψετε χορέψετε, τα νειάτα να χαρείτε
Γιατί σε τούτο το ντουινιά, δεν θα τα ξαναβρείτε

ΟΛΟΙ ρεφραίν

Δώστε του χορού να πάει, τούτη η γης θα μας εφάει
Τούτη η γης που την πατούμε, όλοι μέσα θε να μπορούμε

ΓΕΡΟΣ

Χαρείτε νειοί χαρείτε νειές, χαρείτε παλληκάρια
Κι εγώ του Χάρου τού 'βαλα, σίδερα στα ποδάρια

ΟΛΟΙ ρεφραίν

Τούτη η γης με τα χορτάρια, τρώει νειές και παλληκάρια
Τούτη η γης με τα λουλούδια, τρώει νιούς και κοπελούδια

ΓΕΡΟΣ

Χορέψετε χορέψετε, τα νειάτα να χαρείτε
Γιατί σε τούτο το ντουινιά, δεν θα τα ξαναβρείτε

ΟΛΟΙ ρεφραίν

Δώστε του χορού να πάει, τούτη η γης θα μας εφάει
Τούτη η γης που την πατούμε, όλοι μέσα θε να μπορούμε

ΓΕΡΟΣ

Χαρείτε νειοί χαρείτε νειές, χαρείτε παλληκάρια
Κι εγώ του Χάρου τού 'βαλα, σίδερα στα ποδάρια

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ + ΓΕΡΟΣ, επαναληπτικά

Βάρτε τη με το ποδάρι, τούτη η γης θα μας εφάει
Βάρτε τη με το ποδάρι, τούτη η γης θα μας εφάει
θα μας εφάει, θα μας εφάει, θα μας εφάει, θα μας εφάει
μας εφάει, μας εφάει, μας εφάει, μας εφάει, φάερι, φάει, φάει, άει, άει άει

ενώ ο ΓΕΡΟΣ, τσαχπίνης, εκστομίζει την ύστατη ατάκα του προς το κοινό:

Χαρείτε νειοί χαρείτε νειές, χαρείτε παλληκάρια
Κι εγώ του Χάρου τού 'βαλα, σίδερα στα ποδάρια

άει, άει άει άει άει άει, (από πίσω)

και στην κορύφωση του άει, ενώ χαμηλώνουν τα φώτα, παγώνουν όλοι με το στόμα ανοιχτό, ακίνητοι σαν αγάλματα, και πάλι σε λίγο όλοι μαζί ζωντανεύουν ενώ ξαναδυναμώνουν τα φώτα και φωτίζεται η σκηνή.
Τραγουδούν προς το κοινό:

Φινάλε "Στον Κάτω κόσμο" (rap):

MENIΠΠΙΟΣ

Στον Κάτω Κόσμο πού 'ρθαμε, σκιές, ν αναπαυθούμε
μ άλλες σκιές βρεθήκαμε, τα νέα να τους πούμε.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ακούγανε για τον καιρό, τον Τάδε και το Δείνα
ποιός έγινε Πρωθυπουργός, ποιός έκανε κομπίνα,
άλλος

για φόρους και λιτότητες, συντάξεις, περιβάλλον,
νομίσαν πως μαρμάρωσε ο χρόνος πάνω των άλλων.

άλλος

Μήπως δεν πέθαναν ποτές, μόνο που κοιμηθήκαν;
και σαν ξυπνήσουν την Τιβί θα βρούν ως την αφήκαν;

MENIΠΠΙΟΣ

Στον Κάτω Κόσμο πού 'ρθαμε, νοιώθουμε μια θολούρα
οι αναμνήσεις χάνονται, η σκέψη μια βαβούρα.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ένα κοπάδι εμείς σκιές, εικόνες που φλουτάρουν
σαν τις θυμούνται οι ζωντανοί με ζάπινγκ, και φλασάρουν.

όλοι μαζί

Ένα κοπάδι εμείς σκιές, εικόνες που φλουτάρουν
σαν τις θυμούνται οι ζωντανοί με ζάπινγκ, και φλασάρουν

. Ένα κοπάδι εμείς σκιές, εικόνες που φλουτάρουν
σαν τις θυμούνται οι ζωντανοί με ζάπινγκ, και φλασάρουν

Ένα κοπάδι εμείς σκιές, εικόνες που φλουτάρουν
σαν τις θυμούνται οι ζωντανοί με ζάπινγκ, και φλασάρουν.